

VĚTRNÍK

Ročník LVI.

Pátek 10. října 2025

číslo 8.

Zahrajme si čamburínu

Sešli jsme se nejprve na obecní, tedy roprachtické rozhledně U Borovice. Starosta Zdeněk Petřina řekl, že na konec je obec ráda, že rozhlednu vlastní a že lidé teď mohou zavítat na rozhlednu a dát si v příjemném prostředí i kávu nebo jiné drobné občerstvení. Pak jsme se vydali do Vesnice roku Libereckého kraje 2025, kde jsme si mimo jiné zkusili zahrát čamburínu.

(Pokračování na stránce 5)

pátek 10. října 2025		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Vamberk	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičárna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Pohárek	před divadlem
15:00	vítání Sívce	před divadlem
16:00	Defilé pohárku SČDO	velký sál
16:30		
17:00		
20:00	Sen	velký sál
20:30		
21:00	Sívce	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Sívce	malý sál

Recenze: Luděk Horký

Michaela Doleželová, Roman Vencel: *Když se zhasne*

DS Zdobíčan, Vamberk

Podruhé během letošního ročníku Krakonošova divadelního podzimu jsme měli příležitost se setkat s původní českou komedií od autorské dvojice Doleželová – Vencel. V úterý to byly *Královny* v podání DS MKZ z Horšovského Týna a ve čtvrtek zběsilá situační komedie *Když se zhasne* v provedení vamberského Zdobničanu.

Herci a dramatici Roman Vencel a Michaela Doleželová úzce spolupracují už od střední školy. Potkali se v ochotnickém spolku v Pardubicích a Míša následně Romana přemluvila, aby šel spolu s ní studovat herectví na JAMU, což se oběma podařilo. Tam poté vznikla myšlenka založit vlastní zájezdové divadlo Do Houslí, pro které společně začali psát autorské hry. K prvotině *Výročí* z roku 2006 přibýly v následujících letech tituly *Aš...naprší a uschne*, *Vztahy bez talentu*, *Kluk z plakátu* a *Královny*.

V roce 2011 pak spatřila svět-

lo světa komedie *Když se zhasne*. Autoři ji napsali za týden, na jeden zátah. Měli už ustálený styl psaní. Roman Vencel uvedl v jednom z mnoha rozhovorů, že nejzábavnější je pro ně psaní dialogů a největší problém pak představuje vymýšlení zápletky a názvu hry. Myslím, že je to v některých jejich hrách místy znát.

Anotace ke hře *Když se zhasne* slibuje zábavu od první do poslední minuty. Příběh pojednává o vánočním večírku, který se mění v rozvodové bitevní pole. Hlavními hrdiny jsou Trevor a Nina, manželé z vyšší newyorské společnosti. On je prominentní gynekolog, ona majitelka a šéfkuchařka vyhlášené italské restaurace. Jejich manželství však nelze pokládat za ideální. Může za to předmanželská smlouva. Ten z manželů, který podá návrh na rozvod, přijde o veškerý majetek, který

tak automaticky připadne tomu druhému. Jsou Vánoce a Trevor s Ninou pořádají svůj tradiční večírek. Jedinými pozvanými hosty jsou poněkud výstřední manželé Imelda a Artur. Na první pohled by se mohlo zdát, že půjde o nudnou párty, jenže to by předmanželská smlouva nesměla obsahovat maličký dodatek: ten z manželů, který prokáže tomu druhému nevěru, může požádat o rozvod a získá všechnu majetek.

Jde vlastně o jednoduchou jevištní anekdotu s potenciálem oslovit široké spektrum publika. Text hry nemá mnoho hluchých míst a pokud by byl dobře jevištně realizován, diváci by se mohli smát od začátku do konce. K takové jeho realizaci ovšem v případě inscenace Zdobničanů mnoho schází. Inscenátoři sice přehledně převyprávějí jednoduchý příběh nesený textem hry, ovšem ve většině případů jde jen o přenesení textu na jeviště jedna ku jedné. Herci pak sdělují text, ale už nikoli téma postav hry založené na jevištním zpracování motivací k dramatickému komediálnímu

nímu jednání. V režii Petra Barvínka, který si zároveň zahrál roli Trevora, zcela chybělo rozehrávání komediálních situací prostřednictvím hereckého komentáře. Jednoduchý a předvídatelný děj frašky se tak stával poměrně plochým.

Hry Doleželové a Vencly jsou založeny na výrazných typech, které je potřeba hned na začátku hry jasně stanovit, neboli poskytnout divákům jejich hereckou vizitku. A následně tuto charakteristiku důsledně dodržovat a vtipně, nápaditě ji aplikovat v dalších a dalších situacích. To se nejlépe podařilo Oldřichu Plašilovi v roli Artura. Jde o strhující komediální výkon, kdy herec ani na okamžik neopustí dobře zvolenou výraznou hereckou stylizaci založenou na opakujících se intonačních křivkách dobře charakterizujících roztržitého profesora historie, silně znervózněného svěřeným „akčním“ úkolem svěst kamarádovu manželku.

Text hry dává podobně vděčnou příležitost k vytvoření komediální tutovky i postavě výstřední věštkyně Imeldy. Lucie Vodáková ovšem promarní příležitost již v textově dobře vybudovaném vstupním monologu. Její Imelda zůstává charakterizována přibližně a v příliš obecné rovině, která byla navíc při večerní repríze

zatížena nedostatečně suverénní znalostí textu. Trevor režijícího Petra Barvínka a Nina Heleny Kolenyakové pak oscilují někde mezi těmito dvěma hereckými póly. S výjimkou dokonalého hereckého gagu, kdy Nina mluví neskonale dlouho na jeden nádech. Bohužel ale až v samém závěru inscenace.

Zatímco v Královkách hru drží vedle vtipných a inteligentních dialogů nad vodou silně lidské téma přátelství žen potýkajících se s fyzickými či duševními handicapy, *Když se zhasne* je čistou fraškou založenou na divokosti zápletky a žádnou takovou pojistku nemá. Pokud se nehraje v rychlém tempu a herci nezvládají časování point, hra se začne rychle rozpadat. Nepomůže ani skutečnost, že se ve hře Doleželová s Venclem přiznaně odkazují k Woodymu Allenovi a jeho *Central Park Westu*. Allenovy dialogy mají přeci jen větší hloubku a silnější podtexty. Česká variace na ně se musí zkrátka a dobře sto procentně herecky zvládnout. Teprve pak se stane jevištní zážrak strhující komedie. Bez toho to nejde.

Půdičkáři

Když se zhasne

Postava Artura vyčnívá. Jeho herectví je pro diskutující největším plusem představení. Ostatní postavy působí monotónně. Lepší by mohlo být i průběžné jednání (mimo Artura, ten ho má).

Slovní humor nás baví víc než situační. Druhou půlku vidíme jako lepší, v první jsme identifikovali několik hluchých míst (úvodní ezo scéna, dialog žen u popelnic).

Přestavby dlouhé, evidentně jim chybí systém, herci se sráží nebo na sebe čekají atd.

Situace (hádka) těsně před přiznáním Trevora je skvěle vystavěná, ale samotné přiznání už tak dobře ne. Nevěříme tomu.

Aktuální hlasování 9. 10., DS Zdobničan, Vamberk, M. Doleželová, R. Vencel - *Když se zhasne*: 93,27

Diváci mají rádi komedie, nebo ne?

V některém článku ve *Větrníku* jsem se dočetl, že se hrají hlavně komedie, jelikož je diváci mají rádi. Ano, i já patřím mezi tu většinu diváků, kteří se rádi nechají bavit. Tedy, spíš jsem patřil. Proč? Ačkoli se komedie, na rozdíl od dramatu a tragédie, zdá být prvoplánově jednoduchým žánrem, postupně si uvědomuji, že to tak není. U kvalitní komedie nestačí stavět na dobrém příběhu, textu a vtipech, ale režie a kvalita herců jsou stěžejní prvky, které umocní celou hru.

Ve hře *Když se zhasne* se tak nestalo. Nerozumím režii, takže můžu vinit herce za věci, za které nemůžou. Za mě excelovali mužští protagonisté, zejména herecký výkon postavy Artura byl excelentní. Jeho projev, ač spíš zpomalený s výraznou dikcí, je důkazem toho, že když chce říct něco vtipného, nemusím to vychrlit bleskovou rychlostí tak, že to divák nestihne zachytit. Dobrým sparing partnerem mu byl Trevor, i když zrovna on některé fráze vychrlil tak rychle, že jsem

nevěděl, co řekl.

Co bych tak napsal k ženským protagonistkám? Abych se inspiroval u odborníků, zejména projev Niny byl značně plochý. Mými slovy herečka často jenom odříkala repliky a postupně ve mně gradovala alergie na její přehupování z jedné nohy na druhou. U Imeldy mě rozčilovalo vypadávání textu a moc násilné hraní. Jediný její uvěřitelný výstup byl: „Buznoooo!“, který mě pobavil.

DivakLaik

Když se mluví

Navštívil jsem odpolední představení DS Zdobničan, Vamberk *Když se zhasne*. Představení plynulo, smích diváků se ozýval v pravidelných časových intervalech, zaznělo několik potlesků na otevřené scéně, zaslechl jsem i slova: „Takového herce nemají ani v Národním divadle“. Diváci se zkrátka bavili. Ne všichni diváci – bohužel.

Soubor má super potenciál,

zkušené herce i nováčky, kteří ve své herecké kariéře nejspíš teprve začínají, ale opravdu se snaží.

Nějak mi to ale všechno dohromady, bohužel, nefunguje. Opravdu takhle mohou vypadat a chovat se nejlepší kamarádi? Opravdu v bytě lékaře na lukrativní adrese s výhledem vypadá nábytek a vánoční stromček tak, jak vypadá? A ten závěr? Mám pocit, že celé představení je

trochu ještě v plenkách. Herci už skvěle umí svůj text, sehnal se i nějaký provizorní nábytek, ale další zkoušení a hledání by ještě prospělo.

Mluvílo se, mluvílo se hodně, dobrý slovní vtip střídal ještě lepší slovní vtip. Ale někdy to prostě nestačí.

AgnesUžTuNení

Zahrajme si čamburínu

(Pokračování ze stránky 1)

Rozhledna U Borovice je poměrně čerstvě ve vlastnictví obce Roprachtice. V jejím sousedství stojí chalupa, v níž je v těchto dnech výstava ruprechtického loutkového divadla. „Našli jsme ho na obecním úřadě. Převzal si ho náš Sokol, trochu ho opravili a nyní přikupují další loutky či maňásky, šijí oblečení a hlavně s divadlem vystupují i mimo Roprachtice. A my jsme na ně pyšní,“ říká Petřina.

Od Borovice jsme se vydali přímo do Roprachtic do hospody U Tichánků. A tady je jeden

z místních šperků. Najdete tu nejen útulný lokál s praskajícím ohněm v litinových kamnech, kde se prý konají i obecní zastupitelstva za přítomnosti místních, ale i velký sál pro více než 120 lidí, kde se už několik let hraje opět divadlo.

„A kromě toho se tu cvičí, tančí nebo tu trénují roprachtická Poupata, která nyní vystupují při vítání před divadlem Krakonoš,“ vítá nás starostka TJ Sokol Věra Nosková. Podle jejích slov tělovýchovná jednota hospodu U Tichánků koupila v roce 1994 od zemědělského družstva. „Teklo sem, střecha byla děravá a vše bylo v dezolátním stavu. Od té doby je tenhle dům taková pokladnička našeho spolku,“ sděluje

Nosková. Nyní kromě sálu a

výčepu hospoda nabízí také jednoduché ubytování. V době naší návštěvy dostávala budova novou fasádu.

V sále je také poměrně velké jeviště, na němž od roku 2015 znovu hraje zdejší divadelní spolek, jenž uvede každý rok jednu premiéru a v současné době je zdejším režisérem vysocký herec Martin Hnyk. Korunou jeviště je bezesporu historická opona z roku 1923, již namaloval Jan Lev z Jilemnice a Roprachtičtí ji nechali v roce 2004 restaurovat. Na oponě je překvapivě zobrazený Pražský hrad, a to z netradičního úhlu pohledu z Jeleního příkopu. Jan Lev ho údajně maloval podle pohlednice.

„Příští rok si připomeneme 30

let od natáčení filmu *Zapomenuté světlo* s Bolkem Polívkou a Veronikou Žilkovou v hlavních rolích. K té příležitosti bychom zde rádi na podzim příštího roku připravili takovou vzpomínkovou akci s tvůrci a aktéry filmu. Natáčel se tu také legendární film *Krakonoš a lyžníci*,“ upozorňuje Věra Nosková.

Ještě jedna velká zajímavost se ve velkém sále nachází. Podle mého musí zaujmout téměř všechny, kdo ji uvidí, malé i velké návštěvníky. Jde vlastně o takového roztomilého předchůdce dnešních herních automatů, jen bez devastálního dopadu na rodinný rozpočet. I když, možná se i při ní hojně prohrávalo. Lidé jsou prostě plémě sázivé. Ta hra, která je mimochodem i velmi krásná na pohled, se jmenuje čamburína, a pokud byste chtěli vidět přeborníky v ní, pak máte štěstí. Tradiční mistrovství světa v čamburíně se koná už 17.–18. října v Horské chatě Na Perličku – Prdek v Pasekách nad Jizerou, a to v kategorii dětské i dospělé.

První písemná zmínka o Ro-

practicích pochází z roku 1352. Nejvíce obyvatel zde žilo v polovině 19. století – téměř 1 500. Elektrina byla v obci zavedena v roce 1927, v současné době zde žije 296 obyvatel. Neoprávně dominantou Roprachtic je kostel Nejsvětější

Trojice z roku 1766, faru v roce 1793 dal vystavět patron kostela, hrabě Caretto Millesimo, o čemž svědčí hraběcí znak nad vchodem do fary. Obec Roprachtice je Vesnicí roku 2025 Libereckého kraje a získala Zlatou stuhu Libereckého kraje. (jn)

Ta o loučení a vítání

Vysocká divadelní přehlídka Krakonošův divadelní podzim je kromě jiného také přehlídkou tradic. Připomeňme ty nejznámější a probíhající každý den. Loučení a vítání souborů. To první probíhá v malém sále den po soutěžním výstupu, to druhé je v den vstupu na jeviště.

Včera se přehlídka rozloučila s DS Haleny Halenkovic, který dorazil do Vysokého s hrou *Dabing street*. Rozloučili se s ním Jaroslav Vondruška za SČDO a Jana Fričová za přípravný výbor. Soubor si odvezl svícen, svíčky a záznam svého soutěžního výstupu. Na cestu dostal i tradiční poudačku, tentokrát v podání Martina Hnyka. Ten přišel

s přitrefuňkem Josefa Pavlaty *Divadlo*.

Karel Bárta za přípravný výbor a Hana Šiková reprezentující SČDO pak odpoledne přivítali na schodech vysockého divadla Krakonoš vamberský DS Zdobničan, který se včera představil zdejšímu publiku hned dvakrát – odpoledne i večer.

Už nás čekají jen dva divadelní soubory – jeden soutěžní a jeden host přehlídky. A pak už jen slavnostní vyhlášení výsledků letošního Krakonošova divadelního podzimu. A stejně jako u soutěžících pak už všechny čeká jen třikrát oběhnout kostel, abychom se příští rok opět vítali. (jn)

Když korupce voní rumem a slivovicí

Tři nové členky má od čtvrtka korupční spolek VOBSKOČÁK. Jsou jimi Iva Kahounová z Boleradic, Irena Kreutzerová z Rokycan a Jana Lauterbachová z Moutnic u Boleradic. Dámy odevzdaly zápisné v podobě půllitrové láhve rumu, dostaly odznak a staly se platnými členkami.

Korupční spolek Vobskočák se sešel ve čtvrtek 9. října odpoledne v penzionu U Albíny na tradiční valné hromadě. Proběhla kontrola pokladny, v níž má spolek okolo 7 tis. korun, pokladu a spolek připravil opět rumovou cenu na závěrečné vyhodnocení. Díky nově přichozím jsou nyní v pokladu nové tři lahve.

Členové spolku zaplatili poplatky, neboť podle stanov ti, kdo tři roky za sebou členské poplatky nezaplatí, jsou ze spolku vyhození. Nové členky dostaly odznaky, které je podle stanov povinné viditelně nosit po celou dobu přehlídky. Přípustnou eventualitou je ještě vobskočácké tričko. Nedodrželi tuto povinnost, mohou za to dostat pokutu. Poté však zavládla jistá genderová disproportion, jak zaznamenal *Větrník*: zatímco všichni členové korupčního spolku dostali výbor z básnického díla

Jiřího Hlávky, tak POUZE muži dostali od generálního prezidenta Standy Mareše ampulku s údajným lékem – moravský kolega dodal léčivou zlatou slivovicí s ženšenem. Muži ji testovali, ženy diskriminačně nikoli. Kde je spravedlnost, volaly přítomné dámy.

VOBSKOČÁK po delší době opět připravil nočníkové představení. To letošní pod názvem *Camikadze* režíroval Jaroslav Kodeš. Na valné hromadě Vobskočáci plánovali průběh – dvojice z trojice vstupních dveří do velkého sálu budou zavřené, ve třetích bude stát dvojice silných mužů s kloboukem. Jak to nakonec dopadlo s platbou vstupného, které mělo být dobrovolné, v doporučené výši 350 korun, nevíme. Faktem je, že diskutovaný byl předčasný odchod některého z diváků ze sálu, ten

by si dotyčný musel podle dohody zaplatit navíc.

VOBSKOČÁK je korupční spolek založený proto, aby se stal o obveselování účastníků Krakonošova divadelního podzimu. Což v prvních letech své existence pilně činil. Pak jeho činnost začala umdlévat. Před několika lety se do jeho čela postavil Jiří Hlávka společně s Jiřím Pošepným, poté vedení Vobskočáku převzal s Jiřím Hlávkou Stanislav Mareš jako pravá a levá půlka prezidenta. Po loňském odchodu Jiřího Hlávky se Stanislav Mareš jmenoval do funkce generálního prezidenta a valná hromada zvolila dvojici nových půlprezidentů, Pavla Dorazila a Tomáše Hradila. Správcem pokladu je i nadále Jan Vaverka st., pokladní Hana Dohnalová a komunikací s přípravným výborem KDP je pověřený Ondřej Benda. (jn)

V Třešti letos bez postupu

Třeštské divadelní jaro (bez účasti na KDP)

První postupovou přehlídkou směrem na Krakonošův divadelní podzim bylo Třeštské divadelní jaro. V Třešti jsem byla letos poprvé a byla jsem velmi potěšena úrovní a organizačním systémem přehlídky.

Během týdne se odehrálo 18 představení, ale nepocítila jsem ani stín nervozity či zmatků. Sice jsem se doslechla, že Pumpalíci řádili jak utržení ze řetězu, ale o to víc je vynikající, že to k nám, obyčejným návštěvníkům, nedolehlo.

Vy nevíte, kdo je to Pumpalík? Pumpalík obecný je nejčastější druh divadelního škůdce, který přináší divadelníkům věčné problémy. Zapomínání textu, výpadky světla a zvuku, pád kulís, zamčené dveře, které mají být odemčené, zacychané paruky, smíchaná líčidla, zaseknutý zip, děravé oblečení, a dokonce i nevysvětlitelné pády herců z jeviště. Jak se zdá, škodí jen tajně, protože jako návštěvník jsem ho nikde nepotkala ani jsem nezaznamenala jeho řádění. I když... Teď se mi jeví zdravotní komplikace jednoho z porotců, vypadnutí nasmlouvaného souboru a autorské problémy souboru náhradního jako mírně podezřelé. Jen tak si lze vysvětlit, že z této skvělé přehlídky nepřivítáme letos ve Vysokém žádný soubor. A v tomto směru nepomohla ani sněženka, která byla festivalovým symbolem a v nadměrné velikosti rozkvetla přímo v kulturním domě.

Semináře se konaly zhruba půl hodiny po představení v oblíbeném přísáli a lektory byli Alena Zemančíková, Ladislav Valeš, Jiří Juráš a Vladimír Altán Mátl.

A kdo o postup na KDP usiloval? Bylo to Divadlo Voživot, které přineslo černou komedii *Přelet nad kuřecím řízkem* (doporučení na KDP), Ochotnický soubor Forbína Jistebnice přivezl situační komedii *Na správné adrese* a MonAmour Mnich se nám představil s hrou *Přeplněné prázdné*.

Minutový úklid

Že členové vysockého STDK (Sdružení techniků divadla Krakonoš) zvládají téměř nemožné, je už po těch letech všeobecně známo. Ale rychlost balení jeviště po představení někdy zaskočí i zkušené umělce. To se stalo například ve středu při úklidu improvizovaného podia po koncertu kapely Pavel Kaiser Band. Než si muzikanti uklidili nástroje, bylo sbaleno vše do posledního káblíku. Hudebníci se té rychlosti nemálo podivili. A Honza Vaverka ml. se jen blahosklonně usmál a podotkl: „To víš, uklízíme jako v Rusku. Každý něco popadne a rychle s tím utíká pryč. A tak je do minuty uklizeno.“ (jn)

no (doporučení na KDP). A po druhé jsme viděli stejný titul *Na správné adrese* od DS Jiřího Voskovce Sázava.

Poslední den přehlídky zazářil Spolek divadelních ochotníků Deštná s muzikálem *Sugar aneb Někdo to rád horké* autora Petera Stonea. Právem získal nominaci, ale vzhledem k nevyjasněnosti ohledně autorských práv nemohla být nominace akceptována.

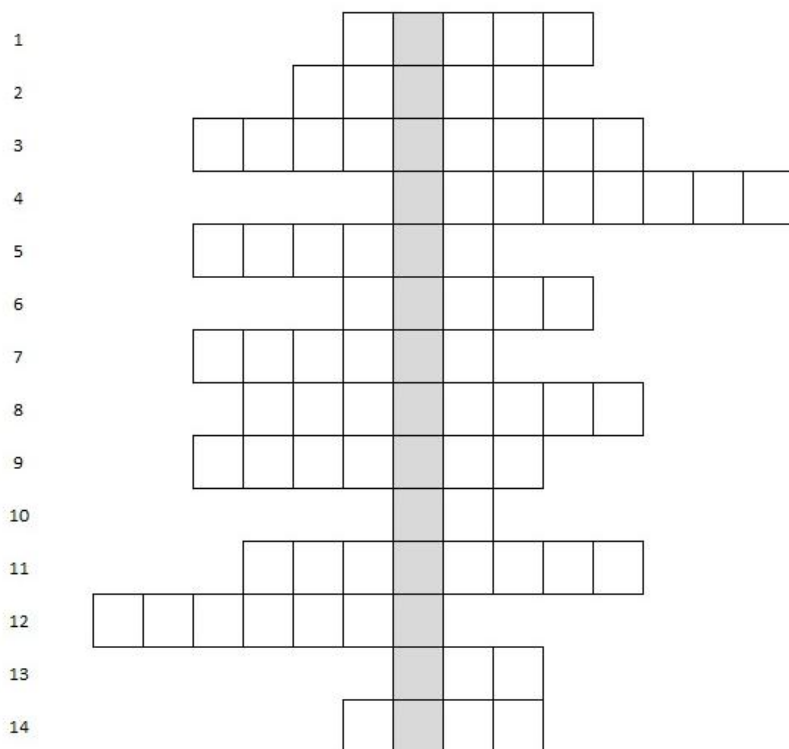
Ještě bych ráda vyzdvihla skvělou propagaci přehlídky a aktuální informovanost prostřednictvím OKA – přehlídkového zpravodaje, který vycházel nejen v tištěné podobě, ale je i na webu přehlídky. Tak festivalová sněženka už sice odkvetla, ale my už se těšíme, až příštím rokem zase vykvete. (vk)

S nočníkovým představením přišel ve čtvrtek před půlnocí korupční spolek VOBSKOČÁK. Cimrmanovskou přednášku Camikadze doplněnou písněmi režíroval Jaroslav Kodeš. "Zkoušeli jsme zhruba šestnáct hodin, jakmile jsme se sešli ve Vysokém nad Jizerou, a věřím, že návštěvníky přehlídky pobavíme," konstatoval před představením generální prezident spolku Standa Mareš.

- 1 Velká námořní loď
- 2 Vodní bílý pták
- 3 Stát v jihozápadní Evropě
- 4 Stavba raného středověku
- 5 Fotbal
- 6 Africký veletok
- 7 Hvězda velkého psa
- 8 Bača
- 9 Sídlo papeže
- 10 Občanský zákoník
- 11 Slavný fyzik
- 12 Cizopasník
- 13 Znak
- 14 Léčivá rostlina s dužnatými listy

Přehlídka je na sítích

Loni vznikl profil přehlídky KDP na Facebooku, letošní novinkou je Krakonošův divadelní podzim na Instagramu. Přihlaste se, sdílejte, posílejte své fotky a zážitky.

Novinka v hospůdce

Novinku má pro všechny své klienty hospůdka Ve Stoletém baráku. Pokud nejste skrblicí, ale řádně se staráte nejen o potravu ducha, ale i těla, je třeba občas zaplatit. A nejste-li zvyklí s sebou nosit větší finanční obnos, mohli byste se rázem ocitnout bez peněz. Osazenstvo hospůdky vám proto vychází vstříc – zavedlo platbu kartou. A tak už se nevymlouvejte, že kapesné nestačí. Vytáste svou platební kartu a dejte si do nosu. Pěkný den. (red)

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

Pomozte nám doplnit
Databázi českého amatérského divadla!
Pište na divadlo.baze@nipos.cz.

Z dobového tisku

Badatelská činnost přináší mnohá překvapení. Listujete archiváliemi, prohlížíte fotografie, čtete dobový tisk. A hle, najednou máte novinový článek, ve kterém se píše o vysockém souboru. Ano, o souboru, nikoli o přehlídce. O to důrazněji vyvěrá na povrch fakt, že přehlídku tvoří divadelníci. Text jistého pana Beneše vyšel v *Amatérské scéně* v červnu 1977. Jmenuje se *Závidím vám sedmkrát*. L. Beneš tenkrát po Velikonocích zavítal do Vysokého nad Jizerou, kde doznívaly oslavy 190. výročí místního ochotnického divadla (to se ve Vysokém hraje od roku 1786, příští rok bude další sláva – pozn. red.), na repertoáru měl Jiráskovu *Lucernu*.

Krakonoš o těch svátcích zle řádl, vichřice fučela a napadal nový sníh. Ale v Krakonošově divadle hrálo nadšení třicetičlenného kolektivu a poezie staré Jiráskovy hry. Viděl jsem odpolední i večerní představení a měl dost času seřadit si všechno, co jako ochotník velkoměsta závidím kolektivu ve Vysokém nad Jizerou.

1) Velkou partu lidí, ochotných hrát, stavět kulisy, dělat všechnu nepopulární práci kolem divadla;

2) široký herecký kolektiv, v němž jsou od nejmladších dorostenek k nestorům zastoupeny snad všechny výrazné typy klasické české literatury;

3) pracovní kázeň, která působí samozřejmě a nečeká na pochvalné intrády za „obětavost“;

4) chuť posedět, pobavit se o divadle a slyšet kritiku;

5) samozřejmost přístupu k Jiráskovi (...);

6) herecký talent, který se tu dědí z generace na generaci (...);

7) publikum, které přeplnilo obě reprízy a bylo hrajícím ideálním partnerem.

Inu, tak nějak to ve Vysokém umí už mnoho let. Závist sice není hezká vlastnost, ale když budeme závidět pozitivně, budeme závidět po právu. (fry)

sobota 11. října 2025		
kdy	co	kde
9:00	rozborový seminář	malý sál
11:00	loučení Sivice	malý sál
15:00	Balada pro banditu	velký sál
15:30		
16:00	Lomnice nad Popelkou	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Sejkorák	velký sál

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov.

Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.